

OTTHONUNK AZ EGYHÁZ

A péceli katolikus egyházközség hírlevele
Pécel, 2020. június 13. XIV. Évfolyam 15. szám

Égi Kenyér

Égi Kenyér, Krisztus Teste!
Lét Nélküled mivé lenne?
Kenyér és bor színe alatt
Isten Fia velünk maradt.

Társam lettél földi úton,
tenyeremet Feléd nyújtom.
Lelkem Tőled felélnékül,
elvesznék ez étek nélkül!

Kurczina Terézia

Az Eukarisztikus Jézus csodálatos segítsége

Úrnapja, az Eukarisztia, azaz az Oltáriszentség ünnepe. Az Úr Jézus feltámadása után visszatért a mennyekbe, de szeretett volna velünk maradni továbbra is. Ezért alapította, és hagyta ránk az Oltáriszentséget, hogy ily módon is jelen legyen, és teljesen egyesülhessen velünk. Mivel ebben kenyér és bor színe alatt van jelen - és nem oly módon, mikor még emberi formában köztünk járt - sokakban felmerülhet a kétely, hogy valóban így van-e ez? Az Eukarisztia lehet, hogy csupán emlékezés (ahogy azt a protestánsok gondolják) vagy tényleg Jézus valóságos jelenléte? Miért nem kísérik akkor most is olyan csodák, mint mikor még a Földön járt? Nem lenne sokkal könnyebb hinnünk és másokat is a hitre vezetni? De gondoljunk csak arra, hogy mikor testi valójában is köztünk járt, minden nyilvánvaló csodája ellenére is voltak, akik nem hittek benne, sőt ellene támadtak. Most sincs ez másképp. Most is ugyanúgy teljes alázattal kiszolgáltatja magát nekünk, bűnös embereknek, mint 2000 évvel ezelőtt. De azért néha most is megmutatja isteni mivoltát és hatalmát a benne hívőknek és kételkedőknek egyaránt. Ennek kapcsán egy régi emlékemet osztom meg az Eukarisztia erejéről. Ebben mindenki részesülhet, ha hisz benne, és kéri Jézus segítségét.

Az 1980-as évek vége felé történt. Reggel telefonon kerestek:

- Dicsértessék a Jézus Krisztus! Herpy György vizafogói plébános vagyok, és Varga András orgonaépítő- és javítómesterrel szeretnék beszélni.
- Mindörökké amen! A telefonszám és a név stimmel, de a titulus nem. Én csak egy közönséges orgonista kántor vagyok, de nem értek sem az orgonaépítéshez, sem a javításhoz. Valami tévedés kapcsán hívhatott engem az atya, valószínűleg összecserélhetett valakivel.
- Nem tévedés, én Önt keresem!
- De mondom, hogy én nem vagyok orgonajavító, pláne építő... Ki ajánlott Önnek éppen engem?
- Azt most hagyjuk, de az Ön segítségére lenne szükségem.

Elgondolkodtam, vajon ki lehetett, aki szólt neki? Az ismerőseim közül senki sem ismert engem ilyen minőségben. Igaz, hogy ahol szolgálatban voltam, a kisebb hibákat én magam javítottam ki az orgonán, de ha nagyobb volt a baj, akkor mindig szakembert hívtam.

- És miről lenne szó? Milyen típusú, és mekkora az orgona? - kérdeztem.

- Három manuális, nyugatnémet gyártmányú Ahlborn típusú elektronikus hangszer.

- Ha sípos orgona lenne, akkor még elmennék megnézni, - ha már ennyire kéri - de így ez teljesen ki van zárva, mert ehhez a fajtához aztán tényleg semmit sem értek az égarda világon!

- Nagyon kérem, hogy jöjjön el és nézze meg!

- De értse meg, Plébános Úr...

- Nem véletlen, hogy éppen magát hívtam! - szakított félbe - Jöjjön, várom!

Hát erre aztán már tényleg nem lehetett mit mondani. Megtudakoltam a plébánia pontos címét, összekészítettem néhány szerszámot és elindultam. Útközben elgondolkodtam: temetéseken néha láttam Herpy atyát, de ő engem egész biztosan nem ismert. Miért ragaszkodott akkor pont hozzám? Továbbá azt sem tudhatta, hogy konyítok-e valamit az elektronikához is? Igaz, hogy HIFI erősítőket is építettem már, de egy elektronikus orgona - pláne egy akkoriban vezető nyugatnémet csúcsmárka - javítása már toronymagasan meghaladta képességeimet. Hiszen nem ez a szakmám, én csak egy amatőr vagyok...

Mikor odaértem, megkaptam a kórus kulcsát, és fölmentem. Elborzadva láttam, hogy mekkora hatalmas orgona, ezért lekiáltottam:

- Ne reménykedjen abban, Plébános Úr, hogy ezt én meg tudom csinálni!

- Próbálja csak meg!

Nekiláttam hát, még szétszedni is alig tudtam, de amikor megpillantottam az elektronikát, annyira elborzadtam, hogy szépen visszaszereltem mindent, majd lementem.

- Hát - belenéztem az orgonába, de ez nekem nagyon magas. Fogalmam sincs, mit kellene csinálni.

- Ha odaadnám a kapcsolási rajzot, az segítene?

- Az már valami támpont lehetne. Egy szakember számára eligazítás, de vajon nekem?

Megbeszéltük, hogy hazamegyek még néhány szerszámért, műszerért, áttanulmányozom a kapcsolást, aztán visszajövök. Útközben a Metrón nézegetni kezdtem a kapcsolási rajzokat. Ez egy kb. 80-100 oldalas könyvecske volt - természetesen német nyelven íródott - amit én nem beszélek. Az elektronikai kapcsolási vázlatok is legalább 40 oldalt tettek ki, és ráadásul a legtöbb rajz ki se fért egy oldalon, és mindig a következő oldalakon folytatódott. Annyi összeköttetés és átkötés volt az egyes áramkörök között, hogy az számomra abszolút áttekinthetetlen volt. Mikor hazaértem, áldott jó feleségem ebédet adott, és biztatott, hogy ne adjam föl!

Bepakoltam tehát még a táskámba néhány dolgot, majd csüggedten, reménytelenül éppen indultam volna, mikor eszembe jutott: elviszem még a nagyteljesítményű pákát is, nemcsak a kisebbet. Igaz, hogy egy ilyen finom és kényes orgona-panelekhez úgysem fog kelleni, de azért ki tudja... A Metrón kábán, üres fejjel ismét tanulmányozni kezdtem a kapcsolási vázlatokat, az oszcillátorokat, a szűrőket, a keverőket, a végerősítőket, de olybá tűnt, mintha kínaiul lennének, annyira nem értettem. Jó pár hét kellett volna, hogy egyáltalán derengeni kezdjen el valami bennem, hogy megértem, hogyan működik az orgona... Mikor odaértem, ismét szétszereltem az orgonát, és a műszeremmel most találomra méregetni kezdtem az áramköröket. Úgy tűnt, hogy mindenhol minden rendben van (már amennyire ellenőrizni tudtam a feszültség szinteket) - de az orgona mégsem szólalt meg. Ezt a kilátástalan küzdelmet egészen estig folytattam. Már éppen csüggedten pakoltam volna össze, mikor lepillantottam a templomba. Szemem most megakadt a tabernákulumon.

- Amióta itt vagyok, most gondolok először Rád, Jézus... - Elszégyelltem magam. - Bár amikor beléptem a templomba vagy fölértem a kórusra, ösztönösen mindig térdet hajtottam, de aztán semmi egyéb személyes kapcsolat. Volt ott egy térdeplő, arra ráborultam, és kértem az Urat:

- Te tudod, hogy ezt nem akartam elvállalni, mert nem értek hozzá. Mégis itt vagyok, mint egyetlen reménység a plébános számára - teljesen tehetetlenül, tanácstalanul. Jézus, Te mindent tudsz, kérek, hogy segíts most, hogy megtalálhassam a hibát, és az orgonát megjavíthassam!

Abban a pillanatban éreztem, és teljes bizonyossággal tudtam, hogy Jézus meghallgatott. Ebben nem kételkedtem a legcsekélyebb mértékben sem. Olyannyira nem, hogy zokogva mondtam köszönetet érte. Majd a könnyeimet letörölve határozottan odaléptem az orgonához. Tekintetem azonnal megakadt a földelő-sínen. Ez egy ujjnyi vastag tömör, négyzetes rézvezeték volt. Ezt ezelőtt még egy pillantásra sem méltattam, hiszen képtelenség, hogy egy ilyen masszív dolog meghibásodjon. Egy hajszálvékony, alig látható repedést fedeztem fel rajta. Odaérintettem a csavarhúzómat, hogy rövidre zárjam, másik kezemmel pedig lenyomtam a billentyűket, és íme, az orgona megszólalt! Elővettem a nagyteljesítményű pákát, (amiért otthon visszafordultam) és egy vastag rézhuzallal 10 perc alatt megforrasztottam a sínt. Az orgona ettől kezdve tökéletesen működött!

Lenn Herpy atyának is elmondtam a történetet. Erre ő a következőt mesélte:

- Amit most elmondok, azt nem akartam magának a telefonon említeni, mert akkor biztos, hogy nem jött volna ki... Mikor elromlott a hangszer, telefonáltam a gyártó német cégnek, mire ők ajánlottak a gyár kirendeltségétől egy kiváló magyar szakembert, akit kihívtam. Nem tudta megjavítani. Ezért ismét felhívtam a németeket, mire ők Németországból küldtek ki egy specialistát. Ő több napig is próbálkozott a javítással, aztán dolgavégezetlenül hazautazott. Ezek után kértem meg Önt...

- És én is szintén hasonlóképpen jártam volna, ha eszembe nem jut, hogy Jézustól kérjek segítséget. Nem én, hanem Ő javította meg az orgonát! És ha ez a szakembereknek is eszébe jutott volna, akkor már rég szólhatott volna az orgona!

- Mennyivel tartozom? - kérdezte.

- Semmivel sem! Hiszen már biztos fizetett azoknak is, akiket kihívtott, hogy megjavítsák. Ezek után Herpy atya (fél perces dulakodás után) rám tukmált 3500 forintot, ami akkoriban jócskán többet ért, mint most...

Jó pár évvel később feleségemmel együtt gyakran elmentünk Gyuri atyához Vizafogóra, mert ő volt a Házás Hétvége mozgalom (ahová mi is tartoztunk) egyik koordinátora.

Biztatok mindenkit, mert Jézus csak arra vár, hogy megszólítsuk, és hogy segíthessen nekünk. Ő bárkit meghallgat, és segít - de csak akkor - ha kérjük tőle!

Varga András

Szeresd felebarátodat, mint önmagadat (Mt. 22,39)

Megkértek, írjak a karanténról. Arról, hogy nekem milyen volt. Igaziból minek? Van bárki is, akit ez érdekel? Mindenki átélte, mindenki megküzdötte a saját harcait. Kinek könnyebben ment, kinek nehezebben. Az én harcom elég kemény volt, és még nincs is vége. Viszont hozott egy számomra nagyon fontos felismerést és feladatot.

Bibliai „közhely”, hallottuk ezerszer, hogy szeresd felebarátodat, mint önmagadat. Szeresd (felebarátodat, mint) önmagadat! Szeresd önmagadat! Nnnna, én ezt most tanulom.

Legyetek tökéletesek/szentek..., ha a só ízét vesztí..., más szemében a szálkát... Nekem ezek a tanítások mélyen bevésődtek. Igen, persze, ez fontos, de hibázunk és botlunk. Ha Isten minden botlásunkkal és hibáinkkal együtt elfogad és szeret (annyira, hogy Isten létre

emberként élt és halt), akkor én ezt magammal szemben miért nem tudom megtenni? Vagy miért olyan nehezen?

Ha valaki múlt héten a vasárnap esti szentmisén volt, tanúja lehetett, milyen az, amikor egy ötgyerekes család nem úgy vesz részt a liturgián, ahogy az a nagykönyvben meg van írva. Az egyik karba tett kézzel duzzogja végig a szertartást, a másik kettő folyamatosan piszkálja egymást, a negyedik félhangosan érdeklődik, mikor lesz már vége, és ötből háromnak itt jut eszébe, hogy wc-re kell mennie (miután otthon, indulás előtt mindegyik volt). Anya és Apa feje egyre pirosabb, próbálják őrizni a türelmüket és a békét, és menteni, ami menthető. Aztán a Miatyánk alatt, mikor Anyában a feszültség kezdi elérni a kritikus határt, bevillan neki egy gondolat:

A Jóisten most is szeretettel és mosolyogva néz le erre a családra. Látja, hogy most éppen nem a legjobb formájukat hozzák. De ismeri őket, és azt is tudja, hogy a duzzogó máskor kedves és igyekvő, a két piszkálódó máskor lemond a saját érdekéről a másik kedvéért, a negyedik pedig kicsi és fáradt, de egyébként nagyon szereti Őt. És tudja azt is, hogy Anya és Apa igyekszik a lehető legjobban végezni a dolgát. (Ami most éppen nem annyira látszik.) Anya ettől a gondolattól megkönnyebbül, és ő is szeretettel és mosolyogva néz magukra.

Ha tehát Isten minden gyengeséggel együtt elfogad és szeret, az a minimum, hogy ezt én is megteszem magammal (és persze felebarátommal) szemben. Nem is olyan könnyű. Legalábbis nekem. De tanulom.

A félreértések elkerülése érdekében: ez természetesen nem azt jelenti, hogy nem kell a jóra törekedni. És dolgozunk az idillibb szentmise-látogatásokon is. **Podmaniczki Orsolya**

➤ **Kedves Testvérek!**

Szeretném tudatni veletek, hogy az idén a járvány jelenlegi szabályai miatt az **Úrnapi körmenetet** nem tartjuk meg. A **Jézus Szíve fogadalmi szentmisét** szabadtéren tartjuk meg, remélhetőleg az időjárás lehetővé teszi. Amíg a járványügyi szabályok fennállnak, fenntartjuk az eddigi gyakorlatot. Köszönöm, hogy a templomban betartjátok a kéréseimet, magam is és a segítők igyekszünk mindent szabályosan betartani.

A korábban felvett, de el nem végezett **miséket elkezdtem végezni**. Figyeljétek a hirdetéseket! **Ferenc atya**

- A fogadalmi szentmise napján a templomudvaron **katolikus könyvek** vásárlására lesz lehetőség a KORDA könyvkiadó jóvoltából.
- 13-án 19 órától **szentségimádás** lesz templomunkban az 52. Eukarisztikus Kongresszus készüléteként.
- Templomunk **csütörtökönként 8-21 óra között nyitva áll**. Ez idő alatt betérhetünk az Oltáriszentségben köztünk lévő Jézushoz.

KIADJA A MAGYAROK NAGYASSZONYA RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG,
PÉCEL.

Szerkeszti a plébános engedélyével: Csokonay Anna, Kurczina Terézia SJC, Varga Ili.
Az újságba szánt írásokat a következő e-mail címre várjuk: plebania.hirlevel@gmail.com
Az írások tartalmáért a szerző nevével vállalja a felelősséget!